

Biblická čtení:

První čtení z Písma: Izajáš 44, 6-8

Toto praví Hospodin, král Izraele, jeho vykupitel, Hospodin zástupů: „Já jsem první i poslední, kromě mne žádného Boha není. Kdo je jako já? Jen ať se ozve! Ať to oznámí, ať mi to předloží! Od chvíle, kdy jsem navěky ustavil svůj lid, kdo mu oznamuje, co přijde a co má nastat? Nestrachujte se! Nebuďte zmateni. Což jsem ti vše neohlašoval a neoznamoval už předem? Vy jste moji svědkové. Což je Bůh kromě mne? Jiné skály není, já o žádné nevím.“

Druhé čtení z Písma: Římanům 8, 12-25

Bratři, jsme dlužní, ale ne sami sobě, abychom museli žít podle své vůle. Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít. Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena. Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu. A nejen to: i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla. Jsme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme.

Evangelium: Matouš 13, 24-30.36-43

Ježíš jim předložil jiné podobenství: „S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden člověk zasel dobré semeno na svém poli. Když však lidé spali, přišel nepřítel, nasel plevel do pšenice a odešel. Když vyrostlo stéblo a nasadilo klas, tu ukázal se i plevel. Přišli sluhové toho hospodáře a řekli mu: »Pane, cožpak jsi nezasel na svém poli dobré semeno? Kde se vzal ten plevel?« On jim odpověděl: »To udělal nepřítel.« Sluhové mu řeknou: »Máme jít a plevel vytrhat?« On však odpoví: »Ne, protože při trhání plevelu byste vyrvali z kořenů i pšenici. Nechte, ať spolu roste obojí až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení,

ale pšenici shromážděte do mé stodoly. «Potom opustil zástupy a vešel do domu. Učedníci za ním přišli a řekli mu: „Vylož nám to podobenství o plevelu na poli!“ On jim odpověděl: „Rozsévač, který rozsívá dobré semeno, je Syn člověka a pole je tento svět. Dobré semeno, to jsou synové království, plevel jsou synové toho zlého; nepřítel, který jej nasej, je ďábel. Žeň je skonání věku a ženci jsou andělé. Tak jako se tedy sbírá plevel a pálí ohněm, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy spravedliví zazáří jako slunce v království svého Otce. Kdo má uši, slyš!“

O KOUKOLI MEZI OBILÍM

V textu se nám objevuje plevel, je tím míněn jílek, který roste divoce v celém Orientu. Požití plodů této byliny působí zvracení, někdy i smrt. V textu je zmíněno, což je zajímavé, že po vzejtí je téměř nerozeznatelný od pšenice. Teprve když nasadí na klas, je patrný rozdíl. Avšak kořeny obou jsou tak propleteny, že je téměř nemožné vytrhnout jílek bez poškození pšenice. Všimněte si, že sluhové chtějí tento plevel vytrhat. Ale Ježíš jim řekl ne! A to z toho důvodu, aby ho nevyrváli i s pšenicí. My v životě také rozlišujeme věci/situace na dobré, které se jako křesťané snažíme konat. A pak jsou tu ty špatné/zlé situace a věci, které se snažíme nedělat. I když určitě nejméně jednou za život jsme také provedli „špatnou věc“, něco, co se nedělá/nesluší. Ale představte si, že bychom nezakusili to špatné (plevel), těžko bychom rozeznali to dobré (pšenici). Ježíš věděl, že plevel je zároveň nástroj poznání, který do života patří a v určitý čas má pro nás význam. Zároveň plevel potřebuje pšenici. Jak bychom se naučili konat dobro, pokud bychom ho nikde neviděli.

Další dobrá vlastnost, která je v tomto podobenství zobrazena je trpělivost. Ježíš říká: „Nechte, ať spolu roste obojí až do žně.“ Ví, že tento proces nemůže urychlit, tak jako my nemůžeme urychlit vzájemný růst a poznání toho, co je dobré a zlé. Tak jako se tedy sbírá plevel a pálí oheň, tak bude i při skonání věku. Tady můžeme chápat, že každému budou jeho činy sečteny. Ne z důvodu trestu a pocitu viny, ale z důvodu pochopení, ponaučení. Každý čin má svůj důsledek.

Proto se snažme konat dobré věci, i když vedle nás jsou nepřátelé (plevel). Nenechme se odradit, ale zároveň je neodsuzujme. Buďme trpěliví, oni k tomu, co je dobré a co špatné, dříve, či později dojdou. Buďme synové a dcery Království, protože už víme, čeho všeho se nám dostává, když konáme dobré skutky. Nedělejme to z vypočítavosti, ale z důvodu, abychom byli každým dnem blíže království nebeskému.